

Arrest

nr. 312 845 van 12 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 12 oktober 2020, dient op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 26 juli 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 6 januari 2022.

1.3. Op 28 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 29 november 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. U bent geboren te Peshawar, Pakistan waar u tot 2018 woonde. In Pakistan ging u naar de madrasa. Vervolgens verhuisde u en uw gezin naar het dorp Shahid, subdorp Qouru in het district Watapur binnen de provincie Kunar te Afghanistan. In Afghanistan ging u drie maanden naar de madrasa, daarnaast bracht u thee naar uw vader die op jullie velden werkte. U heeft twee broers genaamd [M.] en [F.], en een zus genaamd [T.].

Uw broer verhuisde eerder dan u en uw gezin terug van Pakistan naar Afghanistan, omwille van een jobaanbieding in de bouwsector. In werkelijkheid vervoegde hij het Afghaanse Nationale Leger, dat in die periode overal op straat mensen rekruteerde. Hij werd soldaat, gestationeerd in Ghazni. Hij had reeds zijn eerste contract van drie jaar tewerkstelling afgerond, waarna hij aan zijn tweede termijn was begonnen. Nadat hij in het dorp was geweest tijdens zijn verlof, keerde hij terug naar Kabul om zo verder te reizen naar Ghazni. Vanuit Kabul belde hij uw vader op, waarna uw vader niets meer van hem vernam. Uw vader werd ongerust en sprak met enkele collega's van uw broer afkomstig uit het dorp, die hem vertelden dat zij hem niet meer hadden gezien. Vervolgens kwamen de Taliban naar jullie woning en spraken met uw vader. Ze zeiden dat uw broer voor de overheid werkte en dat hij zijn werkzaamheden diende stop te zetten, of dat u zich diende aan te sluiten bij hen. Uw vader zei hen dat hij meer info zou vergaren over uw broers locatie. Vervolgens kwamen de Taliban nogmaals naar jullie woning. Uw vader zei hen dat uw broer onvindbaar was en dat ze dit konden navragen bij de collega's van uw broer uit het dorp. De Taliban zeiden dat u zich in de plaats van uw broer diende aan te bieden. Mocht u proberen te vluchten, dan zouden ze u vinden en u doden. U verschuilde zich eerst bij de burens, waarna u nadien toch terug naar huis ging en uw vader u inlichtte over wat er was gebeurd. De volgende dag sprak uw vader met uw maternale oom. Uw maternale oom pikte u op en bracht u naar Jalalabad, waar hij u overhandigde aan een smokkelaar teneinde het land te kunnen ontvluchten. Vervolgens reisde u verder tot Nimroz, waarna u Balochistan doorreisde en vervolgens in Turkije arriveerde. In Turkije vernam u van uw familie dat de Taliban uw gezinswoning in brand hadden gestoken. U reisde verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Ongeveer tweeënhalf jaar na uw vertrek uit Afghanistan arriveerde u in België en diende een verzoek voor internationale bescherming in op 23 oktober 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van het contract van uw broer bij het Afghaanse Nationale Leger, uw 'Proof of Registration' (PoR)-kaart van Pakistan, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In hoofddorde dient opgemerkt te worden dat, hoewel u een groot deel van uw leven als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gespendeerd, uw nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van uw land van nationaliteit, namelijk Afghanistan.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om, ten aanzien van Afghanistan, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, uw 'taskara' stelt dat u geboren bent op 12/02/1383 (01/05/2004). Daarnaast legt u een originele PoR-kaart neer, volgens dewelke u geboren zou zijn op 1 januari 1996. Naar aanleiding van uw asielverzoek in Slovenië, verklaart u nog een andere geboortedatum te hebben, namelijk 14 september 2002. Bovendien stelt de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 11 februari 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 23 jaar een minimum is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Dat u geboren zou zijn op 30 april 2004 en dus minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Dat u daarenboven op verschillende

tijdstippen en ten aanzien van diverse instanties steeds een andere geboortedatum opgeeft, is veelzeggend en bevestigt het weinig oprechte karakter van uw verklaringen.

*Voorts rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u **uitdrukkelijk gewezen op de medewerkingsplicht** die op uw schouders rust (NPO, p.2) alsook wordt u gevraagd hoe de voorafgaande procedure verliep bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarop u antwoordt dat het 'heel goed' verliep (NPO, p.3). Vervolgens geeft u aan dat u fouten heeft ontdekt tijdens uw onderhoud binnen de Dublin-procedure alsook bij de vragenlijst opgesteld door DVZ. U verklaart dat u uw woonplaats heeft laten aanpassen van het dorp Shahid naar het subdorp Qouru binnen het dorp Shahid. Gevraagd of er nog iets was dat dient te worden gecorrigeerd, antwoordt u dat dit alles betreft (NPO, p.3).*

Niettegenstaande bovenstaande correctie, dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen en waarvoor u geen afdoende verklaring heeft. Allereerst verklaarde u bij de registratie van uw verzoek dat u twee broers heeft, namelijk [F.] en [M.]. U verklaarde dat [F.] 16 jaar oud is en sinds 23 maanden spoorloos is, alsook dat [M.] ouder is dan u en bij uw ouders in Shahid Kelai verblijft. Vervolgens gaf u als asielmotief aan dat uw broer [F.] sinds 23 maanden vermist is (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.2-3). U verklaarde tijdens het onderhoud omtrent de Dublin-procedure bij DVZ (d.d. 17 maart 2021) echter, geheel anders, dat uw broer [M.] reeds twee jaar vermist is (vragenlijst DVZ, p.9, vraag 17). Ook in de daaropvolgende vragenlijst verklaarde u dat uw broer [M.] vermist is en dat hij bij het Afghaanse leger werkzaam was (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van DVZ, vraag 3.5, d.d. 22 juli 2021). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat het uw broer [M.] is die vermist geraakte, ongeveer tweeënhalve maand voor uw vertrek (NPO, p.12-13). **Dat u tot tweemaal toe verklaarde dat uw broer [F.] diegene is die vermist is en vervolgens een andere broer opgeeft als vermist zijnde, raakt kant noch wal.** Geconfronteerd met dit wel erg opvallend verschil, stelt u dat u misschien niet goed gehoord werd. Daarnaast haalt u ook aan dat u uw verblijf in Pakistan achterhiel (NPO, p.38). Dat u niet goed gehoord werd, blijkt geen afdoende verklaring te zijn voor de vastgestelde contradictie aangezien u tot tweemaal toe een andere broer opgaf en het CGVS niet kan inzien waarom dit dan tweemaal fout zou zijn genoteerd. Dat u verder dan toch over uw verblijf in Pakistan heeft verteld, na dit initieel te hebben verzwegen (NPO, p.37 en vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van DVZ, vraag 3.5) bevestigt evenzeer dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op waar u vandaan komt en welke redenen hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan.

Een volgende tegenstrijdigheid die werd vastgesteld doorheen uw verklaringen betreft de bezoeken van Taliban aan uw ouderlijke woning. Aanvankelijk verklaarde u bij de DVZ dat de Taliban anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan naar uw huis kwamen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van DVZ, vraag 3.5), waarna u bij het CGVS verklaart dat de Taliban niet één, maar tweemaal naar uw woning kwamen (NPO, p.18). Het eerste bezoek zou een maand of 25 dagen voor het tweede bezoek hebben plaatsgevonden. Het tweede bezoek zou twee of drie dagen voor uw vertrek hebben plaatsgevonden, aldus uw verklaringen op het CGVS (NPO, p.23). Geconfronteerd met de incoherentie van uw verklaringen, stelt u dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat er problemen waren met de vertaling (NPO, p.28). Het CGVS wenst hieromtrent te verwijzen naar de vraag of alles goed verlopen was bij de DVZ, waarop u positief antwoordde en slechts één minimale correctie (nl. aangaande uw dorp) doorvoerde (zie supra). Bovendien verklaart u dat u de fouten na het onderhoud betreffende uw Dublin-procedure met uw advocaat besprak. De tegenstrijdigheid waarover gesproken wordt, betreft echter verklaringen die u aflegde tijdens het daaropvolgende gesprek bij de DVZ, neergelegd in de vragenlijst van het CGVS. Naast het **verschil in aantal bezoeken** van Taliban, blijkt ook dat u verschillende verklaringen geeft omtrent het moment dat u zich schuilhield 'tussen matrassen'. Bij de DVZ verklaarde u dat u zich anderhalve maand voor uw vertrek verstopte tussen een laken en een matras om aan de Taliban te ontkomen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van DVZ, vraag 3.5), waarna u bij het CGVS verklaart dat dit twee of drie dagen voor uw vertrek plaatsvond (NPO, p.23). Deze tegenstrijdige en wispelturige verklaringen doen nogmaals afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Naast verschillende tegenstrijdigheden doorheen uw asielrelaas, **blijkt de tijdlijn van de gebeurtenissen niet geloofwaardig.** Allereerst verklaart u dat uw broer een dienststermijn van drie jaar had afgerond bij het Afghaanse leger en vervolgens reeds aan een tweede dienststermijn was begonnen. Hij was namelijk vóór u en jullie gezin al terug vanuit Pakistan naar Afghanistan vertrokken. Gevraagd wanneer uw broer dan naar

Afghanistan is vertrokken, stelt u dat hij in 2018 van Pakistan naar Afghanistan verhuisde (NPO, p.20). U verklaart echter ook dat u en uw gezin in 2018 van Pakistan naar Afghanistan verhuisden (NPO, p.5 en NPO, p.16). Men kan met zekerheid stellen dat de verklaring dat uw broer meer dan drie jaar voor het Afghaanse leger in Ghazni werkte niet overeenkomt met uw verklaringen dat zowel uw broer als u en uw gezin in 2018 terugkeerden naar Afghanistan. Bovendien verklaart u dat u nog drie tot vier jaar in Afghanistan verbleef tot aan uw vertrek (NPO, p.4 en p.5). Deze berekening kan onmogelijk kloppen. Daarenboven stelt u dat u tweeënhalf jaar onderweg was van Afghanistan tot België, waar u in de tiende of elfde maand van 2020 arriveerde (NPO, p.29). Geconfronteerd met deze wel erg bizarre tijdlijn, herhaalt u zichzelf: u ging in 2018 naar Afghanistan en u herinnert zich heel goed dat u er drie of vier jaar heeft gewoond, zo stelt u. U biedt hiermee geen duidelijk zicht op uw werkelijke verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren.

Tevens blijken ook uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw broer - welke broer dit ook moge zijn - bij het Afghaanse leger vaag en weinig aannemelijk. U heeft geen idee hoe het rekruteringsproces van uw broer verliep, u kan niets vertellen over de training die uw broer zou hebben gevolgd, alsook niets over de duur van de training/opleiding (NPO, p.20). Ook op de vraag in welk bataljon hij werkzaam zou zijn geweest, kan u niet antwoorden (NPO, p.21). Gevraagd of hij op andere plekken dan Ghazni was gestationeerd, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.21). Gevraagd naar uw broers loon, kan u geen antwoord bieden betreffende het geldbedrag dat hij ontving noch omtrent de frequentie van de uitbetaling (NPO, p.21). Gevraagd of uw broer ooit iemand gearresteerd of gedood heeft, blijft u de antwoorden nogmaals schuldig (NPO, p.21). Wanneer u nogmaals de kans wordt geboden meer informatie te verschaffen over de werkzaamheden van uw broer, verklaart u dat u geen informatie heeft over zijn job en dat u alles heeft verteld wat u van hem heeft gehoord (NPO, p.22). Men moge verwachten dat u op de hoogte bent van de werkzaamheden van uw eigen broer, zeker indien het uw eigen leven en dat van uw familie in gevaar brengt. Uw broer kwam elke drie of vier maanden een maand naar huis voor dienstverlof, wat u de kans zou hebben gegeven informatie te vergaren betreffende zijn werkzaamheden (NPO, p.22). Dat u op dat moment geen informatie heeft verkregen, verklaart nog niet waarom u vanaf uw problemen niet meer informatie vroeg aan uw vader. Uw ontoereikende kennis omtrent uw broers werkzaamheden doen nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts wenst het CGVS nog enkele onlogische verklaringen in uw asielrelaas aan te stippen. U wordt gevraagd of er gedurende het eerste en het tweede bezoek van de Taliban - ongeacht de duur die u hieraan toekent (zie supra) nog iets gebeurde, waarop u antwoordt dat u uw normale leven leidde en u normale dingen deed (NPO, p.24-25). Van iemand die het nieuws krijgt dat de Taliban hem zou willen rekruteren, moge men verwachten dat hij onmiddellijk op de vlucht slaat of bepaalde veiligheidsmaatregelen neemt. Gezien de ernst van de dreiging verbaast het dat u in dit dorp bleef wonen, te meer u stelt dat ze wisten in welk huis u woonde. Eveneens opmerkelijk is dat de Taliban u niet onmiddellijk benaderden en meenamen, indien ze u werkelijk onder dwang wilden rekruteren. U verklaart namelijk dat de Taliban nooit binnen in huis kwamen, maar uw vader steeds naar buiten ging om met hen te praten (NPO, p.25). Dat ze geen moeite namen om het huis te doorzoeken naar uw al dan niet aanwezigheid, verbaast ten zeerste. Wat nog meer verbaast, is de wel zeer begripvolle reactie van de Taliban naar uw vader toe. Van enige dwang bleek aanvankelijk geen sprake. Tevens stelt u dat uw vader de Taliban doorverwees naar collega's van uw broer die uit hetzelfde dorp afkomstig zijn om informatie in te winnen (NPO, p.18). De reactie van uw vader slaat werkelijk nergens op. Men moge verwachten dat uw vader op de hoogte is van het (nietsonziende) gedrag van de Taliban ten opzichte van leden van het Afghaanse leger. Dat hij zelfs namen doorgaf aan de Taliban, zou betekenen dat hij de collega's - vrienden bovendien - van uw broer in gevaar bracht, wat moeilijk kan worden geloofd. Op de vraag of Taliban dan ook degelijk naar deze collega's zijn gegaan om informatie in te winnen over uw broer, kan u geen antwoord bieden (NPO, p.26).

Ook uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan blijken ongeloofwaardig. Vooreerst verklaart u dat de Taliban op de hoogte zijn dat u zich buiten Afghanistan bevindt. Wanneer u gevraagd wordt hoe de Taliban hiervan op de hoogte zijn geraakt, ontwijkt u de vraag. U wordt nogmaals gevraagd hoe de Taliban op de hoogte zouden zijn van uw locatie; u antwoordt dat u dit niet weet (NPO, p.27). U stelt voorts dat uw gezinswoning in brand werd gestoken door Taliban. De details omtrent deze gebeurtenis blijven echter onduidelijk. U weet niet wat er met de woning precies is gebeurd (NPO, p.27). Ook het juiste moment waarop de woning in brand werd gestoken weet u niet. U verklaart dat u dit vernam tijdens uw verblijf in Turkije. Gevraagd of u uw familie heeft gevraagd wanneer het huis in brand werd gestoken, antwoordt u dat u dit niet heeft gevraagd (NPO, p.27). Uw familie woont momenteel nog in het dorp, zo stelt u (NPO, p.26) en voorts verklaart u dat het oké gaat met hen (NPO, p.11). Dat uw familie na de verdwijning van uw broer, de bedreigingen van Taliban aan uw adres alsook de huisbrand nog steeds in hetzelfde huis blijft wonen, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees nogmaals.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd

aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Dat u bovendien geen andere mensen kan benoemen die verplicht werden meegenomen en u zelf verklaart geen vaardigheden te bezitten lijkt bovenstaande informatie te bevestigen (NPO, p.28).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Wat betreft de kopie van het contract van uw broer bij het Afghaanse leger, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. U legt overigens geen origineel document neer, zodat de herkomst van het document niet kan worden nagegaan. Uw PoR-kaart van Pakistan geeft enkel informatie over uw verblijf in Pakistan en heeft geen betrekking op de door u voorgehouden vrees in Afghanistan. Uw taskara kan evenmin uw geponeerde identiteitsgegevens aantonen, noch heeft geen betrekking op de problemen die u zou gekend hebben. Zo moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Bovendien - zoals CGVS reeds aanstipte - komen de geboortedata op beide identiteitsdocumenten niet overeen, wat de geloofwaardigheid nogmaals ondermijnt. De enveloppe toont louter aan van waaruit uw documenten werden opgestuurd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier

grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in **het district Watapur, provincie Kunar**. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus

2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_ec_omic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige

Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de Taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de Taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De Taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vastgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgplicht.

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn vluchtrelaas, waarbij hij de motieven in de bestreden beslissing tracht te weerleggen.

Hij meent dat de motieven met betrekking tot de tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in zijn relaas, niet draagkrachtig zijn en dat hij een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek aannemelijk te maken. Hij stelt de vragen, die soms veel te uitgebreid waren voor zijn ongeschoolde profiel, zo goed als mogelijk beantwoord te hebben. Volgens hem diende de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel toe te kennen en verder onderzoek te voeren indien er nog onduidelijkheden bestonden.

Hij gaat in dit verband eerst in op zijn leeftijd, waarbij hij de methode van leeftijdsbepaling uitgebreid bekritiseert. Omdat hij ervan overtuigd was dat hij geboren is in 2004, kan hij niet verweten worden de autoriteiten te hebben willen misleiden. Hij legt uit dat de Pakistaanse autoriteiten zowel voor zijn zus als voor hemzelf dezelfde geboortedatum hebben genoteerd en dat dit nooit gecorrigeerd werd. In het kader van zijn beschermingsverzoek ingediend in Slovenië, zou er een misverstand geweest zijn met de ambtenaar, waardoor zijn geboortedatum er verkeerd werd geschreven. Hij betreurt het dat hij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden inzake zijn leeftijd en verwijst naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, dat volgens hem geschonden werd. Gelet op voorgaande, meent hij dat zijn minderjarigheid aangenomen had moeten worden, in rekening diende te worden gebracht bij de beoordeling van zijn verklaringen en minstens niet mocht worden beschouwd als een factor die zijn geloofwaardigheid beïnvloedt.

Hij erkent dat er tegenstrijdigheden zijn doorheen zijn interviews, met name over zijn verblijf in Pakistan en de periode dat zijn broer vermist is, en wijt deze aan het opvolgen van slechte adviezen. Hij benadrukt dat hij nog voor zijn verhoor bij het CGVS zijn opmerkingen gecorrigeerd heeft en de redenen voor zijn fout had aangegeven waardoor dit hem niet kwalijk kan worden genomen. Hij bevestigt zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, namelijk dat het zijn broer M. is die is verdwenen.

Aangaande de bezoeken van de taliban meent hij dat er geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen, maar dat de conclusie van het CGVS onredelijk strikt is. Bij de DVZ werd hij bovendien uitgenodigd om een kort overzicht te geven. Hij herhaalt dat hij zeer jong en beïnvloedbaar is en het niet gewoon is om toetsen en interviews af te leggen. De verwachtingen waren volgens hem dan ook te hoog gesteld. Bovendien werden volgens hem zijn verklaringen bij de DVZ verkeerd opgeschreven, zoals hij had uitgelegd op het CGVS.

Waar de commissaris-generaal de mening is toegedaan dat de tijdlijn van de gebeurtenissen ongeloofwaardig is, zet hij uiteen dat hij problemen kent om gebeurtenissen in de tijd te situeren, wat regelmatig voorkomt bij asielzoekers, zoals blijkt uit een Franse studie uit 2017, waaruit hij citeert. Hoewel hij niet opgevolgd wordt door een psycholoog of psychiater, heeft zijn raadsman aangegeven dat hij geheugenstoornissen heeft. Hij benadrukt hierbij dat hij nog steeds in een gemeenschappelijk opvangcentrum woont en dat hij het grootste deel van zijn leven in ballingschap heeft geleefd. Zodra hij in staat is die geheugenproblemen te staven, zal hij dit overmaken aan de Raad. De incoherenties aangaande de tijdlijn, getuigen volgens hem van een psychische kwetsbaarheid.

Aangaande de werkzaamheid van zijn broer bij het Afghaanse leger verwijt hij de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met zijn leeftijd tijdens die periode. Hij legt uit dat hij toen gewoon een kind was, dat die zaken niet besproken werden met hem en dat hij er weinig informatie over kreeg. Omdat zijn broer verdwenen is, is het onmogelijk om hierover nog informatie te verzamelen. Hij verwijt de commissaris-generaal geen beoordeling te hebben gemaakt van het document ter staving van de werkzaamheden van zijn broer, dat zijn verklaringen volgens hem bevestigt. De geloofwaardigheid van zijn relaas mocht niet enkel worden beoordeeld op basis van zijn verklaringen, maar moest ook gebeuren rekening houdend met de neergelegde documenten.

Hij meent dat zijn verklaringen niet onlogisch, maar wel degelijk coherent en plausibel zijn. Hij preciseert hierbij dat de rekruteringsmethoden van de taliban niet altijd gewelddadig zijn en dat een aantal informatiebronnen gelijkaardige ervaringen van jonge Afghanen en hun families rapporteren. De landeninformatie waarvan hij melding maakt in het verzoekschrift bevestigt volgens hem zijn verklaringen. Hij acht het niet onwaarschijnlijk dat hij, net terug van Pakistan, ervoor koos om daar te blijven ondanks het mogelijke gevaar. Hij meent dat zijn reactie alsook die van zijn vader beoordeeld moeten worden rekening houdend met de context, personaliteit, achtergrond en hun profiel. Hij herhaalt dat hij zeer jong was (tussen 14 en 16 jaar oud), hij een religieuze dorpeling was afkomstig uit het platteland, weinig was opgeleid en nooit naar school ging. Hij, noch zijn familie, beschikte over financiële middelen en zij hadden geen andere keuze dan daar te blijven wonen. Aldus is het volgens hem niet verwonderlijk dat zijn vader naar een andere oplossing zocht hoewel hij andere jongeren in gevaar bracht.

Hij vervolgt dat het evident is dat de taliban op de hoogte zijn van zijn vlucht uit Afghanistan. Het is redelijk te verwachten dat de taliban tot die conclusie zijn gekomen gezien het vertrek van het grote aantal mensen. Bovendien is het moeilijk voor hem om informatie te vergaren te meer nu op het moment van de beslissing, zijn ouderlijke huis in brand werd gestoken. Hij herhaalt dat zijn familie geen andere keuze had dan in hun huis te blijven wonen. Zijn familie zou recent terug zijn na 20 jaar ballingschap in Pakistan.

Hij verwijt de commissaris-generaal te oordelen dat er voldoende vrijwilligers waren die zich bij de taliban wilden aansluiten en zich te baseren op een informatiebron van april 2022. De rekrutering waarvan hij spreekt, dateert van voor de machtsovername en hij benadrukt dat de rekruteringen in die periode totaal verschillend zijn van deze van na de machtsovername zoals beschreven in de informatie van april 2022. Hij vervolgt dat het niet is omdat de taliban beschikken over vrijwilligers, dat zij geen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Hij verwijst in dit verband naar een verslag van 2019 over de rekruteringsmethoden van gewapende groepen in Afghanistan.

Hij vervolgt dat de commissaris-generaal zijn documenten aan de kant schuift omwille van corruptie in Afghanistan maar dat hij de verplichting heeft om de echtheid ervan te onderzoeken. Volgens hem vormen zijn taskara, kopie van het contract van zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger, de *'Proof of Registration'* (PoR)-kaart van Pakistan, ten minste een begin van bewijs van zijn relaas.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij betoogt dat hij vreest als 'verwesterd' beschouwd te worden omdat hij Afghanistan reeds een aantal jaar heeft verlaten en er kort heeft geleefd. Hij benadrukt dat hij het meeste van zijn leven in Pakistan heeft gewoond omwille van de onveiligheid in Afghanistan, dat hij in Pakistan geboren is en er ongeveer 14 jaar gewoond heeft. Hij voegt toe dat hij meer dan twee jaar geleden in België aangekomen is en dat hij bijna even lang in België als in Afghanistan gewoond heeft. Hij stelt niet gewend te zijn aan de Afghaanse wijze nu hij het grootste deel van zijn leven in het buitenland gewoond heeft, wat volgens hem niet wordt betwist door het CGVS. Hij verwijst naar het Nansen-verslag van oktober 2021 in dit verband. Hij benadrukt dat de vervolging toekomstgericht beoordeeld moet worden. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland is volgens hem groot. Vervolgens bespreekt verzoeker allerlei rapporten om daarna te stellen dat hij omwille van zijn jonge leeftijd erg beïnvloedbaar is en dat het risico op vervolging door de taliban groter is voor jonge mannen in rurale gebieden. Hij geeft vervolgens een

uitgebreide uiteenzetting over 'toegeschreven politieke overtuiging en religie' en van 'behoren tot een specifieke sociale groep' met onder meer verwijzingen naar rechtspraak van de Raad.

Toegepast op zijn situatie herhaalt hij meer dan twee jaar in België te leven, lang buiten Afghanistan te hebben gewoond en duidelijk verwesterd te zijn. Hij stelt een westerse stijl te hebben, nooit traditionele Afghaanse kleding te dragen en geen baard te hebben. Door zijn lange verblijf in Pakistan zou hij een Pakistaans accent hebben als hij Pashtoe praat. Omdat hij in Pakistan geboren is en er gewoond heeft tot 2018 is hij onmiddellijk herkenbaar als 'buitenlander'. Hij voegt toe dat hij zijn integratie geperfectioneerd heeft en dat hij zich vertrouwd gemaakt heeft met de westerse cultuur en mores. Zo spendeert hij veel tijd op zijn smartphone, kijkt hij naar veel video's op Tiktok en leert hij Frans. Hij is het niet gewend om te leven op een Afghaanse wijze en benadrukt dat hij afkomstig is uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp gelegen in Kunar provincie, waar er willekeurig geweld heerst.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker een uitgebreide bespreking van rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent dat het op basis daarvan niet redelijk is om te spreken van een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Hij wijst erop dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd, niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg is en verwijt de commissaris-generaal de informatie niet te hebben aangevuld. Volgens hem toont de recente informatie aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan helemaal niet goed is en dat een gewone burger het slachtoffer dreigt te worden van geweld.

Hij wijst erop dat de commissaris-generaal geen melding heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in zijn provincie, namelijk Kunar, terwijl zijn regio van herkomst niet in twijfel wordt getrokken. Op basis van het EUAA stelt hij vast dat de veiligheidssituatie aldaar zeer onstabiel en onveilig is. Hij benadrukt dat een terugkeer helemaal niet mogelijk is omdat de provincie Kunar niet veilig is voor burgers.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer zal terecht komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zal zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. De verslechtering van de humanitaire en socio-economische toestand is volgens hem veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe regering. Hij stelt dat de Taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precaire situatie. Volgens hem houdt dit een schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Naast algemene informatie citeert hij nog uit rechtspraak van de Raad.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift maakt verzoeker van stuk 1 t.e.m. 56 melding van de bronnen die hij hanteert waarvan hij telkens de weblinks vermeldt.

3.2. 13 augustus 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024.

3.3. Op 14 augustus 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *Pakistan – situation of Afghan refugees* van mei 2022;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet die hij omschrijft als volgt:

- medische documenten die de problemen van meneer bevestigen.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban omdat hij zich bij hen, in de plaats van zijn broer, diende aan te melden. Zij wilden dat zijn broer, die tewerkgesteld was bij het Afghaanse Nationale Leger, zijn werkzaamheden stopte.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingestatus toe te kennen en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Aan verzoekers verklaarde leeftijd wordt geen geloof gehecht en het feit dat hij zich onterecht als minderjarige voordoe, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid;
- ii) De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt ondermijnd door de tegenstrijdigheden doorheen zijn relaas en waarvoor hij geen verklaring biedt, zijnde omtrent (a) welke broer vermist is; (b) het aantal bezoeken van de taliban, (c) het moment dat hij zich schuilhield tussen de matrassen;
- iii) De tijdlijn van de gebeurtenissen is niet geloofwaardig;
- iv) verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger zijn weinig aannemelijk;
- v) Verzoeker legt verschillende onlogische verklaringen af (a) met betrekking tot zijn gedrag nadat de taliban hem wilde rekruteren; (b) met betrekking tot het gedrag van de taliban daar ze zijn geen moeite namen om verzoekers huis te doorzoeken;
- vi) Verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan zijn niet geloofwaardig nu (a) hij verklaart dat de taliban op de hoogte zijn van zijn verblijf in het buitenland, maar niet weet hoe; (b) hij verklaart dat zijn gezinswoning in brand werd gestoken maar hierover niets kan vertellen; (c) zijn familie, na de verdwijning van zijn broer, de bedreiging van de taliban alsook de huisbrand nog in hetzelfde huis blijven wonen zijn;
- vii) Verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering stemmen niet overeen met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier;
- viii) De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen nu (a) het contract van zijn broer bij het Afghaanse leger geen geloofwaardige verklaringen ondersteunt en geen origineel document is; (b) zijn PoR-kaart van Pakistan enkel informatie geeft over zijn verblijf daar en geen betrekking heeft op de door hem voorgehouden vrees in Afghanistan; (c) zijn taskara zijn geponeerde identiteitsgegevens niet kan aantonen en geen betrekking heeft op de problemen die hij zou gekend hebben; (d) de bewijswaarde van voormelde documenten bijzonder relatief zijn gezien uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerste en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt;
- ix) Uit zijn verklaringen blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd.

4.3.3. Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan kan ondervinden wegens zijn verwestering en zijn langdurig verblijf in Pakistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie en de nieuwe elementen die door beide partijen ter beschikking worden gesteld, als volgt:

4.3.1.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle

Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.3.3.2. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijf van verzoeker in Pakistan niet wordt betwist. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek een originele registratiekaart neergelegd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2).

De commissaris-generaal hanteert echter een tegenstrijdige houding met betrekking tot verzoekers verblijf in Pakistan.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing verweten geen zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren. De commissaris-generaal kan enigszins worden bijgetreden in haar vaststelling dat verzoeker niet duidelijk is over de tijdslijn met betrekking tot zijn vertrek uit Pakistan en vervolgens uit Afghanistan. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaart hij immers dat hij na zijn vertrek uit Pakistan, in 2018, nog drie of vier jaar in Afghanistan heeft gewoond (NPO, p. 5), terwijl hij tegelijkertijd voorhoudt dat hij 2,5 jaar vóór zijn aankomst in België, in oktober 2020, Afghanistan heeft verlaten (NPO, p. 29). De inconsistenties over het jaar van zijn vertrek uit Pakistan naar Afghanistan, hebben er echter niet toe geleid dat de commissaris-generaal verzoekers verblijf aldaar *an sich* in twijfel trekt. De Raad doet dit in huidige stand en rekening houdend met de elementen die thans voorliggen, evenmin.

Dat verzoekers verblijf in Pakistan wordt aangenomen, wordt bovendien bevestigd middels de aanvullende nota van de commissaris-generaal, waarbij informatie gevoegd wordt over Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 staat te lezen dat Afghanen, die in Pakistan opgegroeid zijn, doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen, geboren en getogen in Pakistan, kunnen worden onderworpen meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. Dit betekent echter niet dat er in uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden geen sprake kan zijn van vervolging (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 95). In dezelfde aanvullende nota wijst de commissaris-generaal nog op het rapport EUAA: "*Pakistan – situation of Afghan refugees*" van mei 2022. De commissaris-generaal laat echter na om concreet te motiveren omtrent de omstandigheden van verzoekers verblijf in Pakistan. In het licht van het voorgaande dient nochtans een grondig onderzoek te worden gedaan in welke mate verzoeker nog effectief vertrouwd is met de Afghaanse gebruiken en met de eventuele impact van deze elementen op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de voormelde actuele landeninformatie en de daarin geschetste risicoprofielen. Het louter bijvoegen van algemene landeninformatie bij een aanvullende nota kan de gebrekkige motivering in de bestreden beslissing omtrent de gevolgen van het verblijf in Pakistan bij terugkeer naar Afghanistan in hoofdte van verzoeker, niet herstellen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt verzoeker weliswaar enkele vragen gesteld omtrent zijn verblijf in Pakistan, maar deze blijven beperkt. De *protection officer* bevestigt verzoeker op welke plek hij er woonde, waarop verzoeker aangeeft dat hij in een dorp woonde samen met de Pakistaanse burgers en dat zijn huis, waarin enkel nog zijn paternale oom woonde, gelegen was in Bahram. Vervolgens verzoekt de *protection officer* hem om Bahram te beschrijven om hem dan te bevragen over de manier waarop hij en zijn familie dan zijn teruggekeerd naar Afghanistan (NPO, p. 15-17). Behalve de vraag of verzoeker in Pakistan heeft gewerkt, waarop verzoeker kort en ontkennend antwoordt (NPO, p. 8), of hij er nog familie heeft (NPO, p. 14), worden echter geen vragen gesteld naar de specifieke omstandigheden waarin hij in Pakistan heeft gewoond, noch in welke hoedanigheid. Verzoeker wordt tijdens het persoonlijk onderhoud vervolgens verzocht om zijn dorp in Afghanistan te beschrijven alsook de redenen waarom hij dat land verlaten heeft.

Het is in de huidige stand van zaken niet duidelijk of en in welke mate kan worden gesteld dat verzoeker in zijn individuele omstandigheden, gelet op zijn achtergrond, gevormd is naar Afghaanse normen en gebruiken en in staat zal zijn om zich aan te passen aan de huidige in Afghanistan heersende normen en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban na de machtsovername. Verzoeker werd onvoldoende bevestigd omtrent de specifieke omstandigheden waarin hij als Afghaanse onderdaan in Pakistan is opgegroeid. Hierbij komt dat verzoeker Afghanistan – gelet op zijn aankomst in België in 2020 – alleszins verliet vóór de machtsovername door de taliban, waarbij de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse

samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker mogelijk is opgegroeid, maar door de taliban, de huidige *de facto* overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Een verder onderzoek is *in casu* noodzakelijk, rekening houdend met het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft. Indien nodig, kan dit gebeuren door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud.

Uit dit alles volgt dat de Raad, op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO